

ster vil dog vide, at der allerede to Gange har foreligget fuldstændigt i alle Enkeltheder udarbejdede Forslag desangaaende fra en saa kompetent Autoritet som forhenværende Justitsminister Scheel, dels 1851—52, dels, saa vidt jeg husker, 1868. Der turde der maaske være noget Materiale at begynde med, saa at det ikke er ganske ab ovo, man skal tage fat. Den højtærede Minister vil sikkert — det synes hans Udtalelser at tyde paa — dele den Opfattelse, at det virkelig er paa Tide at saa gjort nogle alvorlige Forandringer i disse Forhold. I hvert Fald skal jeg henvise til, at der ved Dagsordenens Behandling i Januar blev udtalt fra militær Side, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner), følgende — det staar i Folketings Tidenden Sp. 2506, og med den højtærede Formands Tilfaldelse skal jeg læse det op: „En af de ærede Forespørgere, og jeg tror ogsaa den højtærede Minister, brugte det Udtryk om den nuværende militære Retspleje, at den var forældet; det synes mig at være et meget for mildt Udtryk at sige om visse Dele af den militære Retspleje, at den er forældet, thi naar en Ting er uretfærdig og absolut forfæstelig, er det ikke meget høfligt mod Forfædrene at sige, at den er forældet. Jeg tror, at enkelte Dele af den ikke nogen Sinde have haft nogen Berettigelse, thi de have altid været absolut forfæstelige og uretfærdige i og for sig.“ Det var det ærede militære Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds, der udtalte dette i Fjor. Naar alt dette tages i Betragtning, er det, jeg synes, det kunde være saare ønskeligt, om den Friskhed og Raskhed, man plejer at tilskrive militære, og som jeg kun med Tilfredsstillelse har set præge den højtærede Ministers hele Fremtræden her i Tinget, vilde give sig Udslag, ogsaa paa dette Omraade. Den højtærede Minister talte om, at Kommissioner arbejdede saa sejt o. s. v., det har jeg selv udtalt, og det er sikkert, at det har de juridiske Kommissioner i sørgelig Grad vist sig at gøre; men det skulde være mig som Jurist meget kærkomment, om de Herrer militære nu kunde vise os, hvorledes en Kommission skal arbejde. For øvrigt vil jeg indskyde, hvad den højtærede Minister ogsaa vil have set af mine Udtalelser i Fjor, som jeg ser, han har stænket sin Opmær-

somhed, at det ikke har været vor Mening at pege paa en Kommission som det, der absolut skulde danne Indledning til det Arbejde, her foretages. Vi have ganske henvist det til den højtærede Ministers egen Overvejelse, om han muligt ved de til hans Raadighed staaende Kræfter kunde foretage det fornødne, før et Forslag forelægges. Naar den højtærede Minister særlig henviste til, at det kunde være interessant at tage med under den forestaaende Overvejelse, hvad der vil komme frem i Tyskland i Anledning af det militære Rettergangsforlag, som der ventes, vil jeg sige, at det forstaar jeg selvfølgelig godt, men der var dog vel ingen Fare for, at man ikke skulde kunne saa Bejlighed til at tage de der fremkomne Forslag med i Betragtning, inden man lagde sidste Haand paa Bæret her i Danmark, selv om man var kommen lidt videre, end vi ere komne i de forløbne 3 Fjerdingaar. Men der er ogsaa noget betænkligt ved at styde Sagen ud, indtil disse Forslag foreligge, thi man ved ikke, om der saa ikke fra forskellige Sider vil blive sagt: Lad os saa vente, til man er færdig i Tyskland! Thi saa kunne vi maaske komme til at vente i Aaringer. Det maa heller ikke glemmes, at Tyskland ikke er det første og eneste Sted, hvor man uden for Danmark har taget fat paa en Reformation af den militære Retspleje. Det har man i den Tid begyndt paa forlængst i Frankrig og England og ogsaa, tror jeg, i enkelte Dele af Tyskland. Der er man forlængst kommen bort fra saa frygtelig forældede eller, for at citere det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds, absolut forfæstelige og uretfærdige Forhold som dem, vi her have i vor Lovgivning. Der er næppe noget andet Land, hvor man er saa langt tilbage, som vi ere paa dette — som desværre paa forskellige andre Omraader. Naar den højtærede Minister saa henviste til, at man maatte have „Direktiver“, inden man kunde nedsette en Kommission, har jeg jo udtalt mig med Hensyn til Spørgsmaalet om man overhovedet skal gaa Kommissionsvejen. Jeg maa ligeledes henstille til ham, hvilke Forarbejder han vil have færdige, inden han nedsetter en Kommission, men hvad „Direktiverne“ angaar, maa det ikke glemmes, at Folketinget for sit Vedkommende netop har ladet sig